

Publicerad 2014-12-20 13:37 av Mellanakt

Det evigt återkommande mönstret

Om jag vecklar ut mig blir jag ett träd.

Nervtrådar uppsträckta mot himlens lena kind.

Då minns jag din mjukhet. Som molnen.

Den söta doften slog ut som vitsippor omkring dig.

Fårorna i ditt ansikte var landsvägar ut i livet.

De fina blodkärlen med samma färg som himlen

denna decemberdag,

nästan omärkligt ljus.

den lätta vinden är din svala hand

och mina nervtrådar är grenverket

knoppar, tårpärlor

Bildar det evigt återkommande mönstret.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mellanakt med Poeter.se id #49272 innehar upphovsrätten